

HALADÁS

VASÚTI

SZAK- és SZÉPIRODALMI HETILAP

A MISKOLCZI MÁV. ALTISZTI-KÖR HIVATALOS KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐK ÉS LAPTULAJDONOSOK:

BANOVITS LÁSZLÓ

ZSIVKOVICS ANTAL

Előfizetési ára:

Egész évre ——— 8 korona
Fél évre ——— 4 korona
Negyed évre ——— 2 korona

Szerkesztőség:
Miskolcz, Mindszent-utca 4. sz.

Megjelen minden vasárnap.

Balesetbiztosítással:

Egész évre ——— 14— kor.
Fél évre ——— 7— kor.
Negyed évre ——— 3.50 kor.

A balesetbiztosítás (18-tól 60 éves korig)
a »Nemzeti balesetbiztosító rész-
társ-nál 3000 koronára halál esetre
és 3000 koronára állandó munka-
képtelenség esetére szól.

Stankovich Miklós.

Miskolcz, 1903. márcz. 28.

—s—ó— Láng Lajos kereskedelmi miniszter most döntött az üresedésben lévő aradi üzletvezetői állás betöltése iránt és böles választása oly férfura esett, méltányos elismerése oly férfit emelt e diszes állásra, ki érdemeivel, nagy tudásával és tapasztalataival már régen kivivta a felsőbbség és a szakkörök teljes bizalmát, humánus magatartásával és melegen érző szívével alantasainak osztatlan szeretetét.

E férfi Stankovich Miklós főfelügyelő, a miskolczi üzletvezetőség eddigi üzletvezető-helyettese.

Örömmel ragadjuk meg a tollat, hogy őt e megérdemelt kitüntetése alkalmából üdvözölhessük, bár fájó érzéssel veszünk tőle búcsút, mert Görgey László üzletvezetővel együtt ő is valóságos atyja volt az alája rendelt személyzetnek és az üzletvezetőnél első szószólója, igaz pártfogója az alkalmazottak érdekeinek.

Nem mulaszthatjuk ez alkalommal arról sem, hogy fel ne említsük Stankovich Miklósnak hervadhatlan érdemeit.

Tizenegyedik éve már, hogy a miskolczi üzletvezetőségénél az üzletvezető-helyettesi állást betölti és ez elmúlt tizenegy esztendő az intézet és az alkalmazottak érdekében lankadatlan buzgalommal folytatott fáradozásoknak szakadatlan láncolata volt.

Egyforma érdeklődéssel kísérte az ügymenetnek minden ágát s nagy tapasztalatával, a szolgálat minden ágában való teljes jártasságával minden téren előmozdította az ügyek sikeres elintézését.

Igazságossága közismeretű, ítélkezésében nem befolyásolták őt soha melléktekintetek, sem a pártfogók szava, pártatlanul, egyenlő mértékkel osztotta az

igazságot, de méltányos szigorral, az enyhítő körülmények mindenkor figyelembe vételével, s ha egy-egy referenst elragadott fiatalos heve, szelid mérséklettel enyhítette a büntetés mértékét.

Ha valaki kéréssel fordult hozzá és az megérdemelte a támogatást, jobb pártfogót nem találhatott nála, mert ilyen esetekben teljes befolyását érvényesítette, hogy a kérés teljesíttessék.

A társadalmi téren is mindig azon fáradozott, hogy a vasuti tisztviselőknek az őket megillető előkelő helyet biztosítsa.

Szolgálaton kívül, társaságban mindenkor a legjobb kartárs volt, ki szeretetreméltó modorával, örökifju kedélyével felvillanyozta az egész társaságot s mindenki iránt egyformán szives, egyformán kedves volt.

Hogy mennyire szívén viselte a vasuti alkalmazottak érdekeit, legfényesebben

bizonyítja a zónadijszabás módosítása iránt általa a mult év elején készített reformjavaslat, melyért a kereskedelmi miniszter ur neki teljes elismerését nyilvánította.

E reformjavaslatának az volt az intenciója, hogy az általa elérendő bevételi többletből kikerüljön azon összeg, mely a fizetésrendezést fedezte volna.

Tudomásunk van arról is, hogy ezen kívül is dolgozott ki egy tervezetet, mely a fizetésrendezés módozataival foglalkozott.

Ilyen férfiú Stankovich Miklós. Egyformán tevékeny minden téren, fáradhatlan kötelességeinek teljesítésében.

Az aradi üzletvezetőség szakavatott, érdemdús vezetőt s alantasai nemes szívü, méltányos érzésü főnököt fognak benne nyerni.

S midőn meghatottan bucsuzunk el tőle, ki lapunknak is mindenkor őszinte támogatója volt, kívánjuk, hogy diszes

TÁRCZA.

Egy szóra.

I.

*Izzó sugárban ragyogott a nap,
Mikor először megláttalak,
Mikor álmatlanul, roskadozva jártam
A viruló rózsák szines illatában.*

*Most körülöttem minden oly sötét,
S a felszakadt seb, ah, újra ég!
Ó, tépd le fejedről a rózsakoszorút,
Felejtsd el örökre a szegény trubadurt.*

II.

*Egy árva szó van szívünkbe írva,
Mit magunkba fojtunk csendesen,
Sötétlő árnyként követ a sirba
És el nem mondtuk sohasem.*

*Van egy bús órája életünknek,
Ha e szóra vigaszt keresünk,
De az ifju álmok tova tűntek! . . .
S csak siratatlan könyezünk.*

Herczegh Jenő.

Hívd ki!

Irta: Y.

Az öreg urnak, a kilenczszáz katasztrális holdat kitevő egyházas-dabasi és egyházas-füleki két birtokrészből nem maradt egyebe, mint a két praedikátum. Ezt azután használta is a kopásig. Ugy, hogy a fiára egyházas-dabasi és egyházfüleki Füleky Bendeguz urra már a két jeles előnév is dicsőségében és fényességében megfogatkozva jutott.

Hanem azért így is szerfölött büszke volt rá Bendeguz ur és bár pénz dolgában a szüknel is szükebb állapotok között tengődött, úgy, hogy ugyancsak megérezte a bugyellárisa, ha az utolsó három forintból kettőt kidob, azért mégis az volt az első dolga, mikor felvonult álláskeresés végett a székesfővárosba, hogy itt megcsináltassa magának a finom, két forintos névjegyeket.

— Hát nem lett volna neked elég jó a negyvenkrajczáros névjegyekből is?

— Micsoda? A melyikből egy darab negyvenkrajczár? Nem, az talán mégis egy kicsit drága lett volna.

— Óh, te! Száz darabot negyvenkrajczárért.

— Ah, nevetséges! Egy ur csak nem használ olyan névjegyeket. Meg azután néztem én olcsóbbakat is, de tudod, az olcsóbbakra nem akarták rányomni a praedikátumaimat is, én

állásában mindenkor oly szeretet, oly ragaszkodás vegye őt körül, mint a milyen kíséri őt most, a midőn a miskolczi üzletvezetőség területéről eltávozik.

Kívánjuk neki, hogy új, diszes állásában még hosszú éveken át működjék a haza és a vasut-intézet érdekében s biztosítjuk, hogy maradandó emléket hagyott itt vissza mindenkinek szívében, a kik őt megismerték, tisztelték és szerették is.

Végül arra kérjük, hogy a jó indultu és nemes gondolkodásu vezetéknek azt a szellemét, melyet a miskolczi üzletvezetőségénél Görgey László üzletvezető honosított meg és a melyet saját szíve sugallatából mindig készséggel tett magáévá, vigye el magával Aradra is, mert akkor alkalmazottnak hálája fogja kíséni minden lépését.

pedig azokat nem engedem el, holmi rongyos pár hatos különbségért. Nincs igazam?

— Teljesen igazad van, — mondtam neki. Magamban pedig azon gondolkoztam, hogy ezt az embert nem volna-e legjobb a megfigyelő osztályra vinni, ahelyett, hogy állást keressék neki.

Mert azért jött fel, hogy betegyünk valami állásba.

— Tudod, nem vagyok válogató. Olyan ezer-ezerkétszáz forintos állásocskát is elfogadok, ha éppen muszáj.

— Valóban kegyeskedsz majd elfogadni! No, ez igazán szép lesz tőled?

— Csak a fő, hogy úri emberek közé kerüljek. Mert holmi gsindel népséggel nem tudnek megferni.

— Nem tudnál? Csakugyan legnagyobb elismerésemet kell nyilvánítanom nemes izlésed fölött.

— Te gúnyolódol?

— Dehogy, csak meglepnek magas igényeid. Hány osztályt is végeztél? Mert azt tudom, hogy se jogász, se technicus, se orvosnövendék nem voltál.

— Négyet. Akkor az öregem hazavitt gazdálkodni.

— És te azt hiszed, hogy négy osztályt végzett uraknak csak úgy kínálják itt az állásokat. Hiszen talentumos, teljesen végzett emberek is

Kocsifutamodások és vonat- szakadások.

(Folytatás.)

A pályáőrnek a 11. sz. utasítás 23. cikke részletesen előírja, hogy vigyázni kell az elhaladó vonat utolsó kocsiján alkalmazott jelzésekre s arra, hogy a zárfékező helyén van-e? Előbbi esetben, ha a zárlámpák hiányzanak, vagy éjjel ki nem világított állapotuk miatt észrevehetők nem volnának, az őrnék a 18. sz. jelzést kell adni, s azután intézkedni az elvált rész feltartására és 10 perczig megállító jelet adni. Ez utóbbi megállító jel ideje a 10 percz ellentétesen van megállapítva, mivel a 11. sz. utasítás 23. cikke 10 perczet ír elő, már a 41. sz. utasítás 9. cikke 15 percz időt. Így a pályáőr tetszése szerint válogathat a 10 és 15 percz között. Megtörténik és pedig mindig megtörténik, hogy az ór által az elhaladó vonat után adott 18 sz. jelzés a vonatszeményzet által észrevétlen marad. Minthogy ezen jelzésadásnak czélja az volt, hogy a személyzet által észrevéttessék, de észre nem vétetett, mit kell tenni az őrnék? Erre nézve szabály nincs. A 41. sz. utasítás 99. pontjában van ugyan egy magyarázatféle és pedig az, hogy „7. sz. barangjelet kell adni az őrnék . . . és ha a kezi jelzők alkalmazása eredménytelen maradt.” Tehát csupán ez volna kimagyarázható. De a pályáőrnek még sem szabad ezt adni

kapva-kapnak holmi hatszáz forintos hivataloskákön.

— Hja, de azok nem Fülekyek. Légy csak nyugodt. A papának van itt annyi ismerőse, majd csak betesznek valahová.

— Miért nem végeztél legalább?

— Miért? Mert megúntam a tanulást és azt gondoltam, megelek így is. Meg is éltem volna úri módon. A minthogy éltem, mióta az iskolát otthagytam. Hej, szép tiz esztendő éltem én azóta végig. Milyen élet volt az! Menyecskek, lovak, vadászatok! Most már vége mindennek: az a nyomorult Wertheimer megvette a tanyánkat licitácziön. No, de megállj zsidó, csak bekerüljek valami jó hivatalba, majd megmaczerállak én téged . . .

Nekifogtunk azután a jó hivatal keresésének. Végre egy hónap mulva bekerült valahová napidíjasnak. Mikor először említettem neki, hogy másnap már mehet a hivatalába, eleinte kikapozgott.

Mit gondolok én, hogy ő egyházasdabasi és egyházasfüleki Füleky Bendeguz elmenjen Sanyaró Vendelnek! De hiszen olyat nem cigarettázott Európa!

Nem is akart menni mindaddig, míg én ki nem jelentettem neki, hogy tovább nem tartom a nyakamon. Fel is ut, le is ut, mehet, ahová tetszik!

és pedig nem a 11. sz. utasítás 96. pontjában foglaltak értelmében, mivel ez esetben csak az várható, hogy a kocsik, a vonat elvált része, *csak a vonat után futhat*, ez esetben pedig a *vonatot megállítani nem szabad*.

Észreveszi már most a pályáőr azt, hogy bár a zárlámpák az utolsó kocsin vannak, de zárfékező sem ott, sem az előtte levő kocsin nincsen. Az őr tehát azon kötelességének, hogy ezt észre vegye eleget tett, de hogy ezután mit tegyen, az az utasításból szerencsésen kimaradt. Így tehát a pályáőr bölcs belátására van bízva, hogy elmenjen-e esetleg a zárfékről leesett zárfékezőt keresni, s neki segílyt nyújtani, vagy adja a 7. sz. harangjelet, vagy a 12. sz. jelzést, vagy a követő vonatot állítsa-e meg? Ez mind bizonytalan. Minthogy pedig az utasítás az eljárást ily esetre elő nem írja, az őr semmit se fog tenni.

Észreveheti a vonat és mozdonykísérő személyzet a zárlámpák hiányát menetközben, miből természetesen azt következtetheti, hogy a vonat vége elvált, tehát vonatszákadás történt, mit tegyenek ekkor a fékezők? Erre vonatkozólag az eljárás a 27. sz. utasítás 33. cikkében van leírva, mely szerint „a vonat *első részén levő vonat*, valamint pályaszemélyzet is tartozik a kézi jelzőeszközökkel a „vonat szétszakadt“ jelt adni, hogy a mozdonyvezető a vonat elszakadásáról mielőbb értesíttessék.“

A vonatkísérők által a vonat szétszakadt jelzés alkalmazása azonban a 41. sz. utasítás 9. cikke szerint kétséges. Ugyanis nevezett utasítás ezen része a jelzések alkalmazásáról szól, már pedig ezen cikkben a „vonat szétszakadt“ jelzés *kizárólag a pályáőr által alkalmazandó* és egy betűvel sincs sejtetve az, hogy ez esetleg a vonatszámjelzet által is volna adható. De hogy a 18. sz. jelzés nem is a vonatkísérők részére csinálódott, kitetszik azon körülményből, hogy ez csak látható jelzésből áll, holott minden más jelzés látható és hallható jelzésből van összealkotva, a mi helyes is, a biztonság érdekében megfelel és a 41. sz. utasítás 5. cikkében gyökeredzik. Hiányos az utasítások további rendelkezése, mert feltéve, hogy a fékező által adott 18. sz. jelzést a mozdonyvezető észrevette, nincs azután megmondva az, hogy ennek észrevételét a mozdonyvezető miként nyugtázza, illetőleg a mozdonygőzsiójával miféle jelzést adjon? Hogy megálljon, vagy tovább haladjon-e, ez is a mozdonyvezető belátására van bízva, mert az utasítás azon általános, de súlyos feladatot rójjá a személyzetre: „a további eljárást a vonatot kísérő közegek le ekjelenléte s helyes felfogására kell bízni.“ Hát kérem alásan, a lélekjelenlét kiváló emberi tulajdonság, a mivel kevés ember rendelkezvén, erre valamit állapítani bajos feladat; a helyes felfogás pedig csakis helyesen és világosan szerkesztett

Erre azután csak mégis beállt napidijának. Egy hónapig el is volt szép csendesen. Elsején is, tizenhatodikán is, mikor kikapta a pénzt, egy-egy éjjel elköltötte az egészét, de hát gondoltam, majd csak megjön az esze később. Esetleg lehet írniok, irodatiszt.

Hanem nem sokáig tartott a dicsőség. Tegnap délben kikelt arczal állított be hozzám.

— Kérlek, hívd ki azt a gazembert! Keress magad mellé valakit és hívjátok ki!

— Kit?

— Az igazgatót.

— Miért?

— Azt mondta, hogy írni se tudok. Azt mondta, hogy *szamár vagyok*.

— Skandalum, igazán mondta?

— Igazán hát.

— No, de azért csak ne tüzelj! Eredj vissza szépen. Szegény embernek sokat zsebre kell dugnia.

— Micsoda? Vissza? Hiszen leszidtam az öregapját is, a ki valahonnan Csehországból szakadt ide. Azt is megmondtam neki, hogy látszik rajta, hogy csak paraszt.

Először azt hittem, hogy füllent, de utána néztem a dolognak. Csakugyan úgy volt. Mikor hazamentem, újra sürgette a kihívást.

— Végkimerülésig, bandage nélkül. Hanem csak megmondtam neki, a parasztnak!

— Meg. De én is megmondom neked, hogy nem akarlak többet látni sem. Sőt ismétlem, a mit ő mondott neked: *szamár vagy!* Nincs betevő falatod, két szót nem tudsz helyesen leírni és az urat játszod!

Elrohant. Azóta várom a segédeit. Közben pedig mosolyogva és szánakozva olvasgatom ott-hagyott névjegyén a két praedikátumot.

Vasuton.

— Khérek fináncz ór, ne tegye ide az ülőhelyre eztet a poskát!

— Hiszen kérem, nincs is megtöltve!

— Oztat egészen mindedj! A poska, mindig csak — poska!!

Nehéz értelem.

— Kérlek barátom, adjál kölcsön 10 koronát.

— Sajnálom öregem, de éppen nincs nálam!

— És otthon?

— Köszönöm, mindenki egészséges! Szervusz!

Kényszerhelyzet.

— Nem tűröm tovább Lina, hogy magának egy baka szeretője legyen!

— Hiszen Nagysága — csókolom a kezét — én is jobb szeretnék egy *huszárt*, de hamarjában hol vegyem? Lopni csak nem mehetek egyet!?

utasítások ismeretéből, s a jó és rendszeres oktatásból származik, már pedig ezekben még a vonal alatt haladunk.

Rátérünk a vonatsz akadások másik nemére, azokra, melyek a vonalon történnek. Erre az esetre az eljárás a 27. sz. utasítás 33. cikkében és a 41. sz. utasítás 116. pontjában van előírva olyformán, hogy az elvált vonatrészen levő fékezők azonnal huzzák meg a féket és adják a „vonat szétszakadt” jelzést. Már most két eset lehetséges és pedig egyik az, hogy a kocsikat megállítani a fékek behúzásával nem sikerült, a másik az, hogy az elvált részt megállítani lehetett. Előbbi esetben a kocsin levő fékező idejekorán iparkodják a kocsiról leugrani, vagy pedig ajánlja lelkét a jó Isten kegyelmébe. Utóbbi esetben már beszél az utasítás és elmondja, hogy az elvált rész egy fékezője a legközelebbi őrházból mindenekelőtt a 8. sz. jelzést adja, ha az még nem adatott, s azután az 5. sz. harangjelet tartozik adni. E két jelzésadással tehát az ezéloztatik, hogy a vonalnak és állomásnak tudomásul adassék az, hogy kocsifutamodás volt, s hogy a kocsik megállítottak, s hogy azok elvitelére segélymozdony jöjjön. Nézetünk szerint a két jelzést ezélszerű volna egyesíteni, illetve egy oly jelzést megállapítani, melynek értelme az volna, hogy a vonalon kocsik állítottak meg, s ezek elvitelére mozdony szükséges.

Már most a megfutamodott kocsik mikénti

feltartásáról, megállítási módjáról kell egyet-mást mondanunk. Erre nézve a 11. sz. utasítás 28. cikke előírja, hogy a pályaőr szórjon homokot vagy kavicsot 10–15 centiméter vastagságra a sínekre és rakjon rőzsekévéket is a sínekre, mely utóbbiakra nézve ugyanezen utasítás 16. cikkében elvan rendelve, hogy azon pályaőrök, kiknek vonalrészén a pályának nagyobb esése van, még legalább 10 kéve rőzsét is kapnak, hogy ezt a megfutamodott kocsik megállítására használhassák.

A gyakorlatban a homokkal vagy kavicssal való kocsifogás hatékonynak bizonyul, ha van a pályaőrnek elég ideje ebből meglehetősen hosszán a síneket befedni. Csakhogy a dolog bibije abban van, hogy az öröknek homok és kavics készletük, p. o. kosarakban vagy zsákokban nincsen. Így előbb a két sín közül kell kiszedegetni a kavicsot s úgy a sínre rakni, mi idővesztéssel jár. A rőzsekötegek a gyakorlatban nem válnak be, mert ezek fűzfavesszőből készítettnek, hamar elkorhadnak, s ekkor pedig nem érnek semmit.

Szoktak még a pályaőrök ily esetek alkalmával talpfákat dobni a sínekre. Még ezek a lassabban haladó kocsik felfogására alkalmasak, de már a sebesen futó kocsikat felfogni nem bírják, mert a kocsik kerekei ezeken átugrálnak.

Nézetünk szerint a rőzsekötegek alkalmazásával fel kellene hagyni, s ezek helyett inkább fűzfakosarakban állna az őrhely mellett

HETI KRÓNIKA.

Nagy csata volt Pesten, egy olyan tüntetés,
Hol sok volt a rendőr és tüntető kevés.
Volt is rendőr roham és bösz lovas-attak.
Egy-egy „tüntetőre” tizen is rohantak.
Folyt a vér az utcán, bevertek sok fejet . . .
Furesa is az, mikor a rendőr bont rendet.

Szóvá is tettek ám ezt az országházban,
Tombolt az ellenzék nagy indulatában.
„Le a rendőrséggel! A hibást elcsapni!
Megöltek két embert! Mondjon le Rudnay!”
Ám a vege mi lett? Feltámadt a két holt
S kiderült hogy rendőr — brutális egy sem volt.

Még az Egyetemet is be kellett zárni.
Jobb is tüntetni, mint tanórára járni,
Ezt tartja a jogász s nem hallgat több órát,
Mig a rendőrséget kérdőre nem vonják.
Előadásokra nem jár addig egy se . . .
Az ám a nagy kérdés: Hát eddig jártak-e?

Vasutasok között is nagy hír kelt szárnyra,
Örvendetes ujság és mégis van árnya:
Örülünk is, nem is, a nagy ujság felett:
„Stankovits Miklósból üzletvezető lett!”
Örvendünk az érdem e nagy jutalmának,
Hej! de nem örülünk a távozásának!

Becsületet hagy ő itt s szeretetet visz el,
Ezért nem eresztjük örvendező szívvel.
Ám ha fáj is nekünk, hogy elválik tőlünk,
Mégis csak megnyugszik a mi önző lelkünk
S ha már nem maradhat tovább is minálunk,
Az aradiaknak büszkén gratulálunk!

Vasutas küldöttség járt ismét a héten
A miniszterünkkel, kérven őt szelíden,
Hogy pártfogolja a szárnyaskerek népet
S rendezze mielőbb csekély fizetését.
Láng Lajos ígérte, most tehát nem nehéz
Ismét bizni benned: **fizetésrendezés!**

Irentruh.

és pedig nem a 11. sz. utasítás 96. pontjában foglaltak értelmében, mivel ez esetben csak az várható, hogy a kocsi, a vonat elvált része, *csak a vonat után futhat*, ez esetben pedig a *vonatot megállítani nem szabad*.

Észreveszi már most a pályáőr azt, hogy bár a zárlámpák az utolsó kocsin vannak, de zárfékező sem ott, sem az előtte levő kocsin nincsen. Az őr tehát azon kötelességének, hogy ezt észre vegye eleget tett, de hogy ezután mit tegyen, az az utasításból szerencsésen kimaradt. Így tehát a pályáőr bölcs belátására van bízva, hogy elmenjen-e esetleg a zárfékről leesett zárfékezőt keresni, s neki segítyt nyújtani, vagy adja a 7. sz. harangjelet, vagy a 12. sz. jelzést, vagy a követő vonatot állítsa-e meg? Ez mind bizonytalan. Minthogy pedig az utasítás az eljárást ily esetre elő nem írja, az őr semmit se fog tenni.

Észreveheti a vonat és mozdonykísérő személyzet a zárlámpák hiányát menetközben, miből természetesen azt következtetheti, hogy a vonat vége elvált, tehát vonatszákadás történt, mit tegyenek ekkor a fékezők? Erre vonatkozólag az eljárás a 27. sz. utasítás 33. cikkében van leírva, mely szerint „a vonat *első részén levő vonat*, valamint pályaszemélyzet is tartozik a kézi jelzőeszközökkel a „vonat szétszakadt“ jelt adni, hogy a mozdonyvezető a vonat elszakadásáról mielőbb értesíthessék.“

A vonatkísérők által a vonat szétszakadt jelzés alkalmazása azonban a 41. sz. utasítás 9. cikke szerint kétséges. Ugyanis nevezett utasítás ezen része a jelzések alkalmazásáról szól, már pedig ezen cikkben a „vonat szétszakadt“ jelzés *kizárólag a pályáőr által alkalmazandó* és egy betűvel sincs sejtetve az, hogy ez esetleg a vonatszemélyzet által is volna adható. De hogy a 18. sz. jelzés nem is a vonatkísérők részére csinálódott, kitészik azon körülményből, hogy ez csak látható jelzésből áll, holott minden más jelzés látható és hallható jelzésből van összealkotva, a mi helyes is, a biztonság érdekében megfelel és a 41. sz. utasítás 5. cikkében gyökeredzik. Hiányos az utasítások további rendelkezése, mert feltéve, hogy a fékező által adott 18. sz. jelzést a mozdonyvezető észrevette, nincs azután megmondva az, hogy ennek észrevételét a mozdonyvezető miként nyugtázza, illetőleg a mozdonygőzsjával miféle jelzést adjon? Hogy megálljon, vagy tovább haladjon-e, ez is a mozdonyvezető belátására van bízva, mert az utasítás azon általános, de súlyos feladatot rója a személyzetre: „a további eljárást a vonatot kísérő közegek lé ekjelenléte s helyes felfogására kell bízni.“ Hát kérem alásan, a lélekjelenlét kiváló emberi tulajdonság, a mivel kevés ember rendelkezvén, erre valamit állapítani bajos feladat; a helyes felfogás pedig csakis helyesen és világosan szerkesztett

Erre azután csak mégis beállt napidijának. Egy hónapig el is volt szép csendesen. Elsején is, tizenhatodikán is, mikor kikapta a pénzét, egy-egy éjjel elköltötte az egészét, de hát gondoltam, majd csak megjön az esze később. Esetleg lehet írni, irodatiszt.

Hanem nem sokáig tartott a dicsőség. Tegnap délben kikelt arcczal állított be hozzám.

— Kérlek, hívd ki azt a gazembert! Keres magad mellé valakit és hívjátok ki!

— Kit?

— Az igazgatót.

— Miért?

— Azt mondta, hogy írni se tudok. Azt mondta, hogy *számár vagyok*.

— Skandalum, igazán mondta?

— Igazán hát.

— No, de azért csak ne tüzelj! Eredj vissza szépen. Szegény embernek sokat zsebre kell dugnia.

— Micsoda? Vissza? Hiszen leszidtam az öregapját is, a ki valahonnan Csehországból szakadt ide. Azt is megmondtam neki, hogy látszik rajta, hogy csak paraszt.

Először azt hittem, hogy füllent, de utána néztem a dolognak. Csakugyan úgy volt. Mikor hazamentem, újra sürgette a kihívást.

— Végkimerülésig, bandage nélkül. Hanem csak megmondtam neki, a parasztnak!

— Meg. De én is megmondom neked, hogy nem akarlak többet látni sem. Sőt ismétlem, a mit ő mondott neked: *számár vagy!* Nincs betevő falatod, két szót nem tudsz helyesen leírni és az urat játszod!

Elrohant. Azóta várom a segédeit. Közben pedig mosolyogva és szánakozva olvasgatom ott-hagyott névjegyén a két praedikátumot.

Vasuton.

— Khérek fináncz őr, ne tegye ide az ülőhelyre eztet a poskát!

— Hiszen kérem, nincs is megtöltve!

— Oztat egészen mindedj! A poska, mindig csak poska!!

Nehéz értelem.

— Kérlek barátom, adjál kölcsön 10 koronát.

— Sajnálom öregem, de éppen nincs nálam!

— És otthon?

— Köszönöm, mindenki egészséges! Szervusz!

Kényszerhelyzet.

— Nem tűröm tovább Lina, hogy magának egy baka szeretője legyen!

— Hiszen Nagysága — csókolom a kezét — én is jobb szeretnék egy *huszárt*, de hamarjában hol vegyem? Lopni csak nem mehetek egyet!?

utasítások ismeretéből, s a jó és rendszeres oktatásból származik, már pedig ezekben még a vonal alatt haladunk.

Rátérünk a vonatsz akadások másik nemére, azokra, melyek a vonalon történnek. Erre az esetre az eljárás a 27. sz. utasítás 33. cikkében és a 41. sz. utasítás 116. pontjában van előírva olyformán, hogy az elvált vonatrészen levő fékezők azonnal huzzák meg a féket és adják a „vonat szétszakadt” jelzést. Már most két eset lehetséges és pedig egyik az, hogy a kocsikat megállítani a fékek behúzásával nem sikerült, a másik az, hogy az elvált részt megállítani lehetett. Előbbi esetben a kocsin levő fékező idejekorán iparkodjék a kocsiról leugrani, vagy pedig ajánlja lelkét a jó Isten kegyelmébe. Utóbbi esetben már beszél az utasítás és elmondja, hogy az elvált rész egy fékezője a legközelebbi őrházból mindenekelőtt a 8. sz. jelzést adja, ha az még nem adatott, s azután az 5. sz. harangjelet tartozik adni. E két jelzésadással tehát az czéloztatik, hogy a vonalnak és állomásnak tudomásul adassék az, hogy kocsifutamodás volt, s hogy a kocsik megállítottak, s hogy azok elvitelére segélymozdony jöjjön. Nézetünk szerint a két jelzést czélszerű volna egyesíteni, illetve egy oly jelzést megállapítani, melynek értelme az volna, hogy a vonalon kocsik állítottak meg, s ezek elvitelére mozdony szükséges.

Már most a megfutamodott kocsik mikénti

feltartásáról, megállítási módjáról kell egyet-mást mondanunk. Erre nézve a 11. sz. utasítás 28. cikke előírja, hogy a pályáór szórjon homokot vagy kavicsot 10–15 centiméter vastagságra a sínekre és rakjon rözsekévéket is a sínekre, mely utóbbiakra nézve ugyanezen utasítás 16. cikkében elvan rendelve, hogy azon pályáörök, kiknek vonalrészén a pályának nagyobb esése van, még legalább 10 kéve rözset is kapnak, hogy ezt a megfutamodott kocsik megállítására használhassák.

A gyakorlatban a homokkal vagy kavicsossal való kocsifogás hatékonynak bizonyul, ha van a pályáörnek elég ideje ebből meglehetősen hosszán a síneket befedni. Csakhogy a dolog bibije abban van, hogy az öröknek homok és kavics készletük, p. o. kosarakban vagy zsákokban nincsen. Így előbb a két sín közül kell kiszedegetni a kavicsot s úgy a sinre rakni, mi idővesztéssel jár. A rözsekötegek a gyakorlatban nem válnak be, mert ezek fűzfavesszőből készítettnek, hamar elkorhadnak, s ekkor pedig nem érnek semmit.

Szoktak még a pályáörök ily esetek alkalmával talpfákat dobni a sínekre. Még ezek a lassabban haladó kocsik felfogására alkalmasak, de már a sebesen futó kocsikat felfogni nem bírják, mert a kocsi kerekei ezeken átugrálnak.

Nézetünk szerint a rözsekötegek alkalmazásával fel kellene hagyni, s ezek helyett inkább fűzfakosarakban állna az őrhely mellett

HETI KRÓNIKA.

Nagy csata volt Pesten, egy olyan tüntetés,
Hol sok volt a rendőr és tüntető kevés.
Volt is rendőr roham és bösz lovas-attak,
Egy-egy „tüntetőre” tizen is rohantak.
Folyt a vér az utcán, beváltak sok fejet . . .
Furesa is az, mikor a rendőr bont rendet.

Szóvá is tettek ám ezt az országházban,
Tombolt az ellenzék nagy indulatában.
„Le a rendőrséggel! A hibást elcsapni!
Megölték két embert! Mondjon le Rudnay!”
Ám a vege mi lett? Feltámadt a két holt
S kiderült hogy rendőr — brutális egy sem volt.

Még az Egyetemet is be kellett zárni.
Jobb is tüntetni, mint tanórára járni,
Ezt tartja a jogász s nem hallgat több órát,
Mig a rendőrséget kérdőre nem vonják.
Előadásokra nem jár addig egy se . . .
Az ám a nagy kérdés: Hát eddig jártak-e?

Vasutasok között is nagy hír kelt szárnyra,
Örvendetes ujság és mégis van árnya:
Örülünk is, nem is, a nagy ujság felett:
„Stankovits Miklósból üzletvezető lett!”
Örvendünk az érdem e nagy jutalmának,
Hej! de nem örülünk a távozásának!

Becsületet hagy ő itt s szeretetet visz el,
Ezért nem eresztjük örvendező szívvel.
Ám ha fáj is nekünk, hogy elválik tőlünk,
Mégis csak megnyugszik a mi önző lelkünk
S ha már nem maradhat tovább is minálunk,
Az aradiaknak büszkén gratulálunk!

Vasutas küldöttség járt ismét a héten
A miniszterünknél, kérvén őt szelíden,
Hogy pártfogolja a szárnyaskerek népét
S rendezze mielőbb csekély fizetését.
Láng Lajos ígérte, most tehát nem nehéz
Ismét bizni benned: **fizetésrendezés!**

Irentruh.

durvább szemű homok, vagy apróbb kavics. Ugy, hogy az őr a 8. sz. jel hallásakor a kosarat egyszerűen felkapva, tartalmát a sinre szórná. A gurítással eszközölt tolatásnál a kocsik megfogására a kocsifogó saruk használnak és nézetünk szerint, különösen az esésben fekvő pályáőröket kellene felszerelni ilyen alakú, de valamivel erősebb szerkezetű 2—2 drb kocsifogó saruval. Ennek mintája lehetne például a Seemann-féle saru. A pályáőr a 8. sz. jel hallásakor ezeket tenné a sinre és pedig mindkét sinre egymással szemben, s ezenkívül a saruk előtt még kosarából szórna kavicsot a sinekre. Ily módon a kocsik megfogása sokkal sikeresebb volna, mint a mostani eljárás mellett az elkorhadt rózsekötegekkel.

Az előadottakban reá mutattunk a különféle esetekre, az utasítások hiányaira, s hogy az utasítások egymást hol és miben egészítik ki, vagy hol és miben ellenkeznek egymással.

Minthogy a gyakorlatban a vonat elszakadásánál és elfutott kocsiknál követendő eljárás különféleképpen magyaráztatik, s ennek különösen akkor van súlyosabb jelentősége, midőn az ily eseteknél a személyzet eljárása bíraltatik el és mulasztások állapíthatnak meg, azt hisszük hogy a fentiekben hasznos szolgálatot tettünk, midőn az esetek zavaros tömkelegéből kivezető utra reá világítottunk.

CSARNOK.

Margareta.

Spanyolból.

A Golf Juannál, alig ötven lépésnyire attól a híres olajfától, melynek árnyéka alatt az Elba-szigetről visszatérő Napoleon francia földön először aludta ki magát, olasz stýlben épült pompás villában lakott a Cheylan-család.

Cheylan Margareta kisasszony huszonkét éves korában immár harminczhárom kérovel dicsekedett. Nem feledkezhetett meg egyikről sem, mert olykor-olykor, ha az egész család esténként a kandalló tüze körül sütkérezett, az egész lajstromot végig tanulmányozgatta, vagy amint ő nevetve mondani szokta, szemlét tartott szerelmesei fölött. Volt ezek között minden rendű és rangú, a jómódútól kezdve a dúsgazdagig. Akadtak nagybirtokosok, gyárosok, hajósok, katonák, ügyvédek, orvosok, művészek és bankárok. A makranczos, valahányszor atyja egy-egy nevet említett előtte, gúnyos megjegyzést tett, vagy hamis fordulattal neveltségessé tette a szerencsétlen kéroket.

Minthogy elég gazdag volt arra, hogy válogatós legyen, Cheylan Margareta kisasszony

Mindenesetre az utasításoknak egymással összefüggő és kimerítő s magyaros megalkotására kellene törekedni, elmúlt már az az idő, hogy részben a vasut csecsemő korát élő időből származó utasítások szerint bonyolítottassék le a jelenlegi óriási forgalom, s elmúlt már — hála Istennek — az az idő is, hogy a német sógor eszejárását magyar szavakkal ugyan, de magyartalan értelemmel verjük a töről metszett magyar ember egészséges gondolkozásába.

(Vége.)

A miskolezi MÁV. altisztikör közgyűlése.

E év márczius hó 22-én tartotta a miskolezi máv. altisztikör ez évi közgyűlést, melyen a tagok nagy számban vettek részt. Lapunk képviselője en Banovits László szerkesztő volt jelen a közgyűlésen.

Krösz Elemér elnök az ülést megnyitván, üdvözölte a megjelenteket, azután előadta elnöki beszámolóját, melyben megköszönvén az iránta eddig nyilvánított bizalmat, ékes szavakkal változta a kör fejlődését.

sokkal büszkébb volt, mintsem, hogy szeressen anélkül, hogy kipróbálja azt a férfiút, kire választása esnék.

A Hotel d' Orientben egy hónap óta egy José Joaquín de Pimentel-Munilla nevű marquis lakott, aki ott nagy lábon élt és a Golf Juan lakosait föllépésével és szépségével, egészen elkápráztatta.

Magas, karesú alak volt, barnás arcszínrel, fekete afrikai szemekkel, hullámos göndör hajjal. Saját kezűleg hajtotta pompás lovait, melyeket a keleten vásárolt egyik nagy utazása közben s melyeket Andaluziában levő nagyterjedelmű birtokain szabadon neveltetett. Örökösen fehérkeztyűt viselt, fejét széles karimájú panamakalap árnyalta be, melyet egyenesen Amerikából hozatott, aki így látta, okvetlenül egy áruhába bujt conquistadornak tartotta.

Az egész vidéken a legellentmondóbb hírek keringtek a spanyol nemes jelleméről, koráról és állásáról.

Vagy harminczöt éves lehetett.

A lakonikus Pedróból, abból a mulatt szolgából, ki összes kiséretét képezte, nagy-nehezen kipréselt szavak titokteljes szájalmat keltettek, melyről a marquisnak bizonyára tudomása sem volt.

(Folyt. köv.)

Kifejtette, hogy minden igyekezetet arra fordította, hogy fáradságot nem kímélve, a kört úgy anyagilag, mint erkölcsileg felvirágoztassa, hogy megmutassa, hogy az altisztikör a társadalmi téren is megállja helyét s annak egyik számbaveendő tényezője.

Ezt az utat követte egyenesen az elérendő nemes cél felé törve és nem törődve az ellene irányuló méltatlan támadásokkal és intrikákkal, mindig csak a kör igaz érdekét tartva szemé előtt, nem számítva köszönetre és nem várva dícséretet.

A kört a tagok kellemes otthonává igyekezett tenni.

Felkérte azután a körtagokat, hogy az újonnan megválasztandó vezetőség iránt is teljes bizalommal viseltessenek, hogy a kör védnöke Görgey László üzletvezető ur és a kör diszelnöke Stan-kovich Miklós főfelügyelő üzletvezető helyettes ur, kik a kör érdekeit mindig a legmelegebben pártolják, a kör fejlődése és magatartása iránt mindenkor teljes megelégedésüket nyilváníthassák.

Azután áttérve az adatokra, ismertette, hogy a körnek az 1902. év végén 223 tagja volt, 25 taggal több, mint az elmúlt év végén. A lefolyt évben a kör egy rendes, egy rendkívüli közgyűlést és 15 választmányi ülést tartott, elintézt 261 ügyirat nyert. Hankó Károly, Gulassa Mór és Lázár Sámuel elhalt körtagok hátramaradottainak a kör egyenként 40 kor. segélyt folyósított és ugy ezen elhunyt tagoknak, valamint ifj. Zittler Jánosnak sírjára díszes koszorukat helyezett. Kösorüt tett a kör a balogfalvi balesetnél elszerecsentlenül fűtők sírjára is. A gömői pályaudvari segélyalapból özv. Kopesó Pálné 30 korona segélyt kapott.

Miután a közgyűlés az elnöki jelentést egyhangulag tudomásul vette, elnök a mult évi zárszámadást terjesztette elő, melynek felolvasása után a közgyűlés a felmentvenyt Molnár Venczel pénztárnoknak megadta.

Ezek után az elnök köszönetet mondott a körtagoknak és a kör tisztviselőinek az irányában nyilvánult bizalomért s bejelentette ugy a saját, mint Csizék Antal, Filó János, Dévay Ignác, Molnár Mór, Schmidt Károly, Irsa József és Lévy József körtagoknak viselt tisztségekről való lemondását és kérte, hogy az ülés további vezetésével Kübecker Károly elnökhelyettes bizassek meg. A szavazatszedő bizottságba Zab-rinszky János, Wieder Béla, Molnár Mór és Csizék Antal kiküldetvén, kezdetét vette a szavazatoknak a kör irodahelyiségében való össze-számlálása, míg magában a teremben Kübecker Károly elnökhelyettes javaslatára a többi ügyek vétettek tárgyalás alá. A közgyűlés azután Moravek Venczel és Banovits László felszólalásai után a kör elnökének és tisztviselő karának egyhangú lelkesedéssel teljes bizalmat szavazott érdeműs működésükért.

Ezután Keresztúry Márton rendes tag szólalt fel, kifogásolván a szavazólapokon foglalt megjegyzést, mely azok beküldésére vonatkozott;

ugyanis a beküldési határidő korábbra volt téve, mint egyes tagok azt megkapták.

Miután Kübecker Károly elnökhelyettes kijelentette, hogy az egész csak sajtóhiba és a szavazólapok később is akadálytalanul elfogadást nyertek, Keresztúry az elnökhelyettes kijelentésében megnyugodott.

Majd a lemondások kerültek tárgyalás alá. Schmidt Károly köri titkárnak lemondását a közgyűlés elfogadta és tekintettel érdemeire, felmentette őt a még esedékes tagsági díjak fizetése alól. Tatár Lajos rendes tag lemondása azonban az alapszabályok értelmében nem nyert elfogadást.

Rendes tagokká felvétettek Tóth Gusztáv, Pavkovics Dusan, Wéber András, és Ujj András.

Ezután Krósz Elemér rendes tag tagsági díjnak 70 fillérről 80 fillerre való felemelést javasolta, valamint indítványozta azt is, hogy kéressenek fel a gömői pályaudvari altisztek jótékony alapjának adományozói, hogy járuljanak hozzá ezen alapnak a kör segélyalapjával való egyesítéséhez, hogy a temetési segélyek ezen alap kamataiból is utalványozhatók legyenek.

Többek hozzászólása után a közgyűlés Krósz indítványát elfogadta.

Keresztúry Márton r. tag szóvá tette, hogy a „Haladás“ című lap nem viseli a lap élen, úgy mint a volt „Vasúti Folyóirat“ azon kijelentést, hogy az altiszti kör hivatalos közlönye.

Erre Krósz Elemér volt elnök állott fel szó-lásra és tartalmas szavakban ecsetelte, hogy a „Haladás“ az altiszti kör érdekeinek mindig buzgó szószólója volt s ezért a kör csak hálával tartozhatik.

A közgyűlés egyhangú helyesléssel és lelkesedéssel szavazott köszönetet a „Haladás“-nak önzetlen támogatásáért.

Banovits László lapunk szerkesztője halát mondott a köszönetért és kijelentette, hogy a „Haladás“ mindenkor szem előtt tartotta kör érdekeit s a jövőben is mindenkor a kör igazát szívén fogja viselni s minden alkalmat megfog ragadni arra, hogy a kör fejlődésén közreműködjék, de e törekvésében magát befolyásolni s irányítani nem hagyja, hanem mindenkor saját legjobb véleménye szerint fogja a kör érdekeit teljes önzetlenséggel istápolni.

Azután a választás eredménye lett kihirdetve.

Elnökké: *Krósz* Elemér; elnökhelyettesé: *Kübecker* Károly; alelnökké: *Wieder* Béla. *Darányi* János, *Huszák* Lajos és *Csanálossy* Lajos; ellenőrökké: *Holubek* Lambert, *Molnár* András és *Mihályi* András; titkár és jegyzővé: *Gubertsik* Jenő; pénztárnokká: *Molnár* Venczel; körgazdává: *Peiker* Ferencz; könyvtárnokká: *Jászay* Sándor és *Tóth* Gusztáv választattak.

A választmány a nyomtatott névsor szerint lett megválasztva.

A közgyűlés Banovics László szerkesztőnek megjelenéséért s fáradozásáért köszönetét nyilvánítván, egyhangú lelkesedéssel határozta el, hogy kéressék fel a „Haladás“ szerkesztősége arra, hogy a kör hivatalos közlönye legyen.

Több tárgy nem lévén, az elnök a gyűlést a megválasztásért a maga s a tisztikar nevében is köszönetet mondva, berekesztette.

A magunk részéről szívesen tettünk eleget a közgyűlés megkeresésének, a mai számtól fogva lapunk élén hirdetjük, hogy a kör hivatalos közlönye vagyunk s tovább is legjobb erőnköből mozdítjuk elő a kör érdekeit.

HIREK.

* **Küldöttség a kereskedelmi miniszternél.** A magy. kir. államvasutak alkalmazottainak memorandum-bizottsága ismét akcióba lépett, ugyanis a központi és helyi választmányok kiküldöttjei e hó 24-én Dobieczki Sándor orsz. képviselő vezetése alatt tisztelgett Láng Lajos miniszternél. Dobieczki és Korbuly József bizottsági elnök beszéde után a miniszter ő exellentiaja válaszolt és *biztosította a megjelenteket jóakarataról és azzal is, hogy jogos és méltányos kéréseik az alkalmazottak megelégedésére teljesítve lesz és az visszamenő hatálylyal lesz életbe léptetve.*

Hálás köszönetet mondunk a miniszter ur megnyugtató és nagyértékű szavaiért, amely nagy súlyával eloszlatja a nyugtalan és aggódó hangulatot, mert teljesítve lesz a vasutas nép vágya mielőbb. Az összes előmunkálatok befejeztettek, *a rendezés ügye ma már befejezett, teljesen kész munka s ha a mostani zavaros politikai helyzet tisztulni fog, mi sem fog utjában állani többé, hogy kívánságainkat végre elérhessük.*

* **Ováció.** Stankovits Miklósnak, a most kinevezett aradi üzletvezetőnek tisztelői és barátai, kinevezetése és távozása alkalmából fényes bankettet fognak rendezni. A rendező bizottság élén *Tárczay Ferencz felügyelő* a III. osztály főnöke áll, ami a sikernek már maga is teljes biztosítéka.

* **Vidats János** a miskolci üv. I. osztályának főnöke, megrendült egészsége helyreállítására véget 6 heti szabadságra Lussin-Ticcolóba és Tuniszba ment. Mint értesülünk, állapota rohamosan javul, hiszszük, hogy teljes friss egészségben fog mielőbb visszatérni körünkbe.

* **Házasság** *Lówy Vilmos* máv. mérnök, a miskolci műhely osztályvezető mérnöke, a miskolci társaság egyik rokonszenves tagja ma fogja oltárhoz vezetni Rév Ödön máv. osztálymérnök kedves, szép és művelt leányát Erzsikét. Tartós boldogságot kívánunk e szép frigyehez. — *Barts Samu*, a kősd vasut tisztviselője ugyancsak ma tartja esküvőjét *Fischer Margit* urhölgygyel a helybeli ev. templomban. Az egyházi szertartást Zelenka Pál ev. püspök fogja végezni.

* **Öngyilkos urinő.** Az idegességnek megint áldozata van. Ósz Istvánné szül. Patta Emília, vasuti hivatalnok neje hétfőre virradó éjjel lakásán zöldgáliccezal megmérgezte magát és meghalt. Ósz Istvánné egy izben már követett el öngyilkossági kísérletet, de akkor sikerült végzetes tetteiben megakadályozni. Az öngyilkosságról a következő részleteket tudtuk meg: A zöldgáliccezal 29. alatt lakik családjával Ósz István vasuti hivatalnok, a ki néhány évvel ezelőtt Ujpestről került Miskolcra. A házastársak esendős, nyugodt családi életet éltek. Vasárnap, mikor a férj elment hivatalába, az asszony egy üveg gáliccezal a fűskamrába vonult és azt fenékig kiürítette. Néhány perc múlva visszatért a szobájába és gyermekeinek erős fejfájásról panaszkodott. Anna nevű kis leánya orvosért sietett, aki nemsokára megérkezett és az asszonyt megvizsgálva, mérgezést konstataált. A beadott ellenmérget nem hatott már, mert Ószné néhány órai kínos szenvedés után este 10 óra tájban meghalt. — A rendőrség megindította a vizsgálatot, nem terhel-e valakit gondatlanság a szerencsétlenségért.

* **Elgázolta a vonat.** S. A. Ujhelyről írják: Borzalmas szerencsétlenség történt e hó 22-én a szomszéd Borsi községben. A Satoralja-Ujhelyből reggel 7 óra 39 perckor Csap-felé induló személyvonat Borsi mellett elgázolta Kocsis István 83 éves borsói földmivest és testét darabokra tépte. A végzetes kimenetelű szerencsétlenség reggel háromnegyed 8 órakor történt, a mikor a szegény ember hazulról a szőlőhegyek felé igyekezett. A mint a vasuti átjárónál a sorompóhoz ért, akkorára Sajó Gyula mozgóór már elzárta az átjárót és így az öreg kocsis csak a sorompó alatt való átbujás után kerülhetett éppen akkor a vágányra, mikor a személyvonat arra elrobogott. A vonat kerekei mindkét lábát teljesen elvágta és koponyája is a felismerhetetlenségig össze volt ronsolva. Összetörtött esontjait és agyvelejét nagyobb testrészeivel együtt csak nagynehézen tudták összeszedni. A s. a. ujhelyi kir. ügyészség gondatlanságból okozott emberölés vétsége miatt elrendelte a nyomozást és foganatosításával az ujhelyi járás főszolgabíróját bízta meg.

* **Kicsi zsebtolvaj.** Gloda Károly 12 éves fiú e hó 23-án délelőtt a miskolci állomás kijárója előtt befurakodott az érkező utasok tömegébe és egy ügyes mozdulattal elemelte Vitrai József gépkezelő óráját. A lopás még nem sikerült teljesen, mert Gloda karját valaki meglökte, mire az óra a földre hullott

Erre figyelmes lett Vitrai is. A zsebtolvaj ijedtében menekülni akart, de a rendőrség elfogta.

* **A halál elől a halálba.** Rémes eset történt minap Zágrábban. Egy ember a Száva tulsó partjára akart átmenni a vasuti hidon. Éppen a hid közepére ért, a mikor észrevette, hogy gyorsan közeledik feléje Zágrából Károlyváros felé menő vonat. Minden lélekjelenlétét összeszedve futásnak eredt, de a vonat már oly közel ért hozzá, hogy nem volt ideje már a tulsó partot elérni. Ekkor halálos elszántsággal a közvetlen közelébe érő vonat elől a Száva habjaiba vetette magát, ahol sirját is lelte. Holttestét tegnap találták meg.

* **Vonatösszeütközés Marienbadban.** E hó 23-án este 10 órakor a pilseni személyvonat összeütközött a Marienbad felől jövő személyvonattal. Mindkét vonat mozdonya megsérült, a pilseni vonat vonatvezetője életét vesztette, hét személy pedig, köztük a két mozdonyvezető és az egyik vonatvezető könnyebben megsebesültek. Az osztrák államvasutak igazgatóságának hivatalos jelentése szerint az összeütközésnél a pilseni vonat utasai közül egy Ranke Alfréd nevű csendőr, a karlsbadi vonat utasai közül pedig Goldstein Alajos Náthán Bécsből, Javorski Zsófia Karlsbadból és Fischer Rudolfina Ziegelhüttenből könnyebben megsebesültek. A vonat-személyzet közül Liska József vonatvezető életét vesztette, Fickl Károly mozdonyvezető pedig könnyebben megsérült. Havlicsek Ferencz mozdonyvezető és Rottenboren Ferencz vonatvezető ideghüdést kapott.

* **Kisiklás.** Szászrégenből jelentik: E hónap 22-én este a Marosvásárhelyről elindított 7018. számú vonat Sáromberken a 2. számú váltónál kisiklott. A vonatban szerencsére nem volt utas. A vonat félórai késéssel érkezett Szászrégenbe.

* **Könyvtár a vonaton.** A dán államvasutak igazgatósága érdekes tervvel foglalkozik most: kis könyvtárakat akar berendezni a vasuti kocsikban. Ezek a könyvtárak csak jó és hasznos könyvekkel volnának felszerelve, a melyeket díjtalanul bocsátanának a közönség rendelkezésére. Ez az érdekes terv különben sem új, Svédországban egyes vonalakon már vannak ilyen könyvtárak. Másrésről az is köztudomásu, hogy Angliában a kocsik belseje az átszelt vidék látványosságainak és történelmi emlékeinek fényképeivel van díszítve.

A bpesti ügyvédi kamara évi jelentése. A bpesti ügyvédi kamara évi jelentésének tervezetében „Zugirászat“ czim alatt az az állítás foglaltatik, mintha a m. kir. államvasutak sommás peres ügyeiben évek óta kellő jogi képzettséggel és minősítéssel nem bíró vasuti gyakornokok látnák el a bíróságok előtti tárgyalásokat. Ez az állítás helyreigazítást igényel, mert azok, a kik a bírósági

tárgyalásokra a magy. kir. államvasutak igazgatósága részéről kiküldetnek és meghatalmazással elláttatnak, valamennyien bírnak a törvényben előírt jogi minősítéssel, nevezetesen tizen ügyvédi oklevéllel, ketten pedig az ügyvédjelöltek minősítésével bírván, mindannyian a bíróságok előtt eljárni jogosítva vannak.

* **A K. F. N. B. államosítása.** Az osztrák parlament vasutügyi bizottságában szóba került ismét az osztrák északi vasut államosítása, melyet már rövid idő múlva akarnak megvalósítani. Tervbe van véve egyébiránt az összes magánvállalat tulajdonát képező osztrák vasutak államosítása a szerződések eljárta után.

* **Az utasnők védelme.** A bécsi vasutakon az osztrák vasuti miniszter most érdekes intézkedést léptetett életbe. Utasítja a kalamazokat, hogy ügyeljenek utközben az erkölcsökre és azokat, akik hangosan folytatnak trágár beszédet, intse meg. Azonkívül vigyázzon, hogy magánosan utazó fiatal lányok ne utazzanak többé férfi utasokkal egyedül. Ennek a rendeletnek érdekes előzménye van. Nemrégiben történt, hogy egy fiatal leányt, aki vonaton érkezett Bécsbe, kórházba kellett vinni, mert a vele egy szakaszban ülő urak olyan trágár beszédet folytattak, hogy a leány az izgatottságtól beteg lett. Az osztrák vasuti miniszter rendeletére ez az eset adott okot.

* **Lokomotív-óriás.** Amerikában oly lokomotívot építettek, melynek magassága 6 méter, hosszúsága hengerrel együtt 24 méter és súlya 145.600 kilogramm. Kürtjének magassága csak 1 méter. Ezen lokomotív-óriást gabonaszállításra kívánják használni. Egyszerre 500 waggont képes vontatni. Az ily vonatnak hossza közel 2 kilométer.

* **Baleset.** A Ferenoz József-vasut Prágából Bécsbe induló éjjeli vonatának harmadik kocsija a szobeszlauai állomás előtt kisiklott. A kocsin hat utas volt, a kik közül csak egy szenvedett egészen jelentéktelen zúzódást. Más baj nem történt. A vonat másfél órát késett.

— **Legujabb kosztüm-kelmék,** tavaszi újdonságok és teljes menyasszonyi kelegyeket legczélszerűbb **Braunfeld Sándor aruházában** beszerezni, amennyiben ez az egyedüli hely, hol minden egyes czikken a legolcsóbb, de szorososan szabott ár számokkal fel van tüntetve, mi által az alku és túlfizetés teljesen ki van zárva.

5—5

Szerkesztői üzenetek.

Kozma János Miskolcz. Levelét vettük s rövid idő alatt elintézzük.

Schubert G. B.-Lehota. Válaszolni fogunk, de egy kis türelmet kérünk. Üdvözlét.

H. D. Zólyom. Köszönjük s *alaposan* elfogjuk intézni. Többeknek a jövő számban.

FEJTÖRŐ.

— Lapunk olvasóitól szívesen közlünk rejtvényeket. —

Számrejtvény.

17.	15.	22.	27.	20.	11.	5.	21.	16.	Szerzetesek teszik.
1.	23.	12.	6.	3.	10.	26.	Ártalmas ital.		
		14.	18.	9.	7.	13.	Fegyver.		
				28.	2.	19.	Ezen át táplálko-		
							zunk.		
				4.	8.	24.	Edény.		
				25.	29.	22.	Koresolyáznakrajta.		
						30.	Egy betű az „abc”-		
							ből.		
						1—30.	Egy régi népdal első		
							sora.		

Ezen rejtvény megfejtését folyó évi április hó 12-én megjelenő 15-ik számunkban hozzuk. A megfejtők között egy jutalomkönyvet sorsolunk ki.

A megfejtés határideje április 8.

A f. é. 11-ik számban közölt rejtvény megfejtése:

„Ég a napmelegtől a kopár szik sarja
Tikkadt szöcsk-nyájak ígelésznek rajta.”

A kitűzött jutalmat a megfejtők közül sorshuzás útján Brámich Károly nyerte meg, kinek czimére H. G. Wels „Időgép” czimű művét postára tettük.

Felelős szerkesztő: **Zsvikovics Antal**

Pályázat.

A MÁV. Miskolczi Altszti-Kör szolgai állásra

keres oly egyént, a ki vagy nyugdíjas vasutas, avagy pedig oly alkalmazással bír, hogy délutáni szabad idejével rendelkezhetik. Ajánlatok a kör elnökségéhez czimezve küldendők be.

Miskolcz, 1903. márczius 25-én.

Krúsz Elemér, elnök.

Ertekezhetni a kör elnökségénél (Arany János-
utca 25. szám alatt).

Magy. kir. államvasutak.
40710/903. sz.

Pályázati hirdetés.

A magy. kir. államvasutak igazgatósága ezennel nyilvános pályázatot hirdet az eddig saját kiadásában megjelenő kis zsebrétű menetrend-könyvecskének jövőre, egészen 1908. évi szeptember hó 30-ig vállalkozó által való kiadására, valamint a m. kir. államvasutak állomásain való elárúsításának kizárólagos jogára.

A közelebbi feltételek és részletes módok a helybeli és kereskedelmi- és iparkamaránál megtekinthetők és a m. kir. államvasutak igazgatósága anyag- és leltár-beszerzési A. III. szakosztályánál (Budapest, VI., Andrassy-út 73. sz. II. emelet, 54. ajtó sz.) kaphatók.

Az ivenként egy koronás bélyeggel ellátott ajánlatok lepecsételve ily felirással: „Ajánlat a 40710/903. számhoz” 1903. évi április hó 28 déli 12 óráig az anyag- és leltár-beszerzési szakosztályánál benyújtandók, vagy posta útján beküldendők.

Bánatpénz gyanánt 3000 korona készpénzben, vagy állami letétekre alkalmas értékpapirokban 1903. évi április 27-iki déli 12 óráig a m. kir. államvasutak főpénztáránál leteendő.

Budapest, 1903. évi február hóban.

Az igazgatóság.

(Utánnomás nem díjaztatik.)

Nyomatott Szelényi és Társa könyvnyomdájában Miskolczon.

Ingyen

és bérmentve kap

mindenki egy kezelési könyvecskét,
melyből bárki képes

4—10

legfinomabb

Likőröket és Rumot

hideg uton, minden készülék nélkül még
a legkisebb mennyiségben is ország-
szerte ismert arómáimmal előállítani.

WATTERIGH A.

BUDAPEST, VII., DOHÁNY-UTCZA 5. SZ. ALATT.

Vasuti

altiszti vizsgára

készülők

kézikönyve.

Írta:

SZEMERÉDY LÁSZLÓ, máv. irodatiszt.

A legjobbnak elismert
tankönyv az altiszti ké-
pesítő vizsgára készülők
részére.

Ára 3 K.

Utárvétellel küldve 3 K. 40 f.

Megrendelhető: kiadóhivatalunktól.